

Con thần mã

Ngày xưa, có một khu rừng đen, rất nhiều thú dữ, rắn độc, thường ra bắt người ăn thịt. Người qua lại đều phải đi vòng quanh rất xa. Các thợ đi săn xa gần đều không ai dám đến săn bắn ở rừng đen, vì nửa năm trước đây đã có hai người đi săn trẻ tuổi bị hổ báo ăn thịt. Việc đó làm cho mọi người đi săn lo lắng và hồ thẹn, nhưng không tìm được cách nào tốt để trừ hại tận gốc. Lúc đó, có một người đi săn trẻ tuổi tên là Cát Linh đã có một chủ ý riêng. Mỗi khi có người nhắc tới khu rừng đen, Cát Linh đều bỏ đi không nói không rằng. Tối tối dưới trăng Cát Linh luyện tập cung tên suốt cả đêm. Một trăm ngày sau, tài bắn cung của Cát Linh đã đạt đến mức tài giỏi, phi thường. Trong vòng một trăm hai mươi bước, chàng bắn trăm phát trúng cả trăm. Nhưng việc đó, ngoài mẹ chàng ra, thì không một ai biết.

Một hôm, trời vừa sáng, Cát Linh đã mang cung tên vào một khu rừng nhỏ tìm súc vật để thử tài bắn của mình. Rừng hoang vắng, một con thỏ cũng không thấy. Cát Linh hơi sốt ruột, chàng chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy một con chim ưng hung ác đang lao vút như tia chớp săn đuổi một con chim bách linh xinh đẹp. Muốn cứu chim bách linh, trừng trị chim ưng hung ác, Cát Linh liền giương cung lắp tên. Chỉ nghe một tiếng “vút”, mũi tên nhọn đã xuyên qua đầu con chim ưng. Chim bách linh được cứu thoát.

Cát Linh trong lòng vui sướng, định quay về nói cho mẹ rõ. Bỗng nhiên trước mặt chàng hiện ra cô gái cực kỳ kiều diễm, quần áo sáng lấp lánh. Cát Linh chợt nhớ tới chuyện Liên Hoa Thánh Nữ mà các cụ già thường nói tới. Chàng bất giác vừa lo vừa mừng, đứng ngẩn ra một lát, vừa định nói thì cô gái đã lên tiếng trước:

– Hồi chàng trẻ tuổi nhân từ, ta chính là Liên Hoa Sơn Thánh Nữ. Vừa rồi chàng đã cứu ta, ta cảm ơn chàng. Chàng nói đi, chàng muốn gì ta sẽ làm cho chàng vừa ý.

Cát Linh vui vẻ nói lên mong ước của mình:

– Tôi không mong muốn có một cái gì khác, chỉ cần có con ngựa tốt là đủ rồi.

– Được lắm, ta biết có một con ngựa tốt nhất trên đời. Đó là con thần mã, ai được nó, người đó sẽ hạnh phúc.

Tiên nữ giơ tay chỉ, nói tiếp với Cát Linh:

– Từ đây đi thẳng về hướng Bắc, chàng sẽ tới một cái hồ. Ngày ngày khi mặt trời mọc, thần mã sẽ chạy tới bên hồ uống nước, khi đó, chàng sẽ bắt giữ lấy ngựa. Nhưng chàng nhớ kỹ, thần mã muốn vùng vẫy thế nào chàng cũng không được thả nó.

Đôi mắt Cát Linh sáng lên, vừa chớp mắt, tiên nữ đã biến mất, chỉ thấy một con chim bách linh xinh đẹp bay ngang qua đầu. Cát Linh đứng ngẩn ngơ ra một lát, nhớ ít lời Liên Hoa Thánh Nữ vừa nói, chàng thấy trong lòng vui sướng dạt dào, bèn cất bước chạy như bay về nhà.

Bà mẹ thấy Cát Linh mặt mày hớn hờ chạy về, liền hỏi:

– Con ơi, có việc gì vui, hãy nói cho mẹ biết đi! Phải chăng con đã luyện tập cung tên thành thạo?

Nhìn khuôn mặt hiền từ đầy vết nhăn nheo của mẹ, Cát Linh ngập ngừng, nhưng rồi cũng đem chuyện gặp tiên nữ và ý định của mình ra nói cho mẹ nghe. Bà mẹ vừa mừng, vừa lo, nói:

– Ngày mai chỉ một mình con vào khu rừng đen à? Chà, phải cẩn thận đấy con. Bắn cung phải thật trầm tĩnh.

Cát Linh nói:

– Con rõ rồi mẹ ạ. Mẹ cứ yên lòng, đừng sợ mẹ ạ!

Bà mẹ hơi do dự, nhưng không muốn giữ con ở lại bên mình. Im lặng một lát rồi bà bình tĩnh nói với Cát Linh:

– Con cứ đi đi! Hãy cố gắng vì mọi người, diệt cho hết loài thú dữ.

Hôm sau Cát Linh đến từ biệt mọi nhà. Mấy người đi săn già nhất định đòi đi theo Cát Linh, Cát Linh sợ nguy hiểm nên kiên quyết từ chối. Nhưng những người đi săn trung thành nhất định chẳng muốn cho Cát Linh một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Cuối cùng Cát Linh phải bằng

lòng cho ba người đi săn trẻ tuổi, khoẻ mạnh, có kinh nghiệm cùng đi. Những người đi săn khác đều lặng lẽ kéo nhau tới tụ tập dưới chân núi để tiện giúp đỡ.

Lại nói đến Cát Linh và ba người bạn đi săn trẻ tuổi tiến vào khu rừng đen. Rừng tối âm u, không một tiếng động. Cát Linh sốt ruột đi sục sạo khắp nơi, nhưng không thấy dấu vết hổ báo. Cát Linh vui vẻ cất tiếng reo lên. Bỗng một trận gió dữ dội nổi lên giữa rừng sâu. Cát Linh nhìn về phía trước, một con hổ đang băng qua rặng cây thấp, chồm thẳng tới. Chàng giương cung, một mũi tên đã xuyên qua mắt trái hổ. Hổ đau đớn quá gầm lên, núi rừng chuyển động. Hổ chồm mạnh lên, ả lảo đảo xuống đất. Ba người đi săn cùng xông lên dùng kiếm chém chết hổ. Giữa lúc đó, trên đầu họ có những tiếng “phì, phì” rít lên. Một con trăn hoa đen, mình to bằng miệng bát từ trên cây cổ thụ trườn xuống, chớp mắt đã quấn chặt lấy ba chàng đi săn trẻ tuổi, chiếc lưới đồ lờm dài hàng thước của nó vươn ngay tới mũi một người đi săn... Cát Linh vội tránh sang bên, “vút”, một mũi tên bay đi bắn trúng đầu con trăn. Con trăn quằn quại vùng mình ra, ba người cùng ngã lảo đảo xuống đất.

Cát Linh vội vàng chạy tới nhìn, hai người đã tỉnh lại nhưng một người đổ máu mũi đã chết. Cát Linh ôm bạn, trong lòng rất đau thương, những giọt nước mắt nóng hổi từ từ lăn trên đôi mắt. Giữa lúc đó, chợt nghe sấm vang lên làm cho rừng lớn, đất nghiêng. Một con báo đốm vàng hung dữ từ trong rừng sâu nhảy vọt ra. Cát Linh vội vàng đặt người chết xuống, giận thét lên:

– Được lắm, cứ lại đây!

Chàng nhắc cung tên dưới đất. “Vút, vút, vút” ba mũi tên bắn đi, hai mũi tên đâm trúng mắt, mũi tên sau cùng trúng giữa trán. Con báo chồm lên gầm gừ dữ dội như sấm. Cát Linh nhảy tới, một mũi kiếm đâm sâu vào ngực con báo đốm vàng rồi liên tiếp mấy mũi tên nữa đâm xuống...

Cát Linh đứng sừng sững như thần, cất tiếng hô lớn cho đến lúc không còn nghe thấy động tĩnh gì mới bước đi về phía người bạn đã chết. Lúc này những người đi săn tụ tập ở dưới chân núi đã leo lên núi, vui mừng ôm lấy Cát Linh, thân thiết ôm chàng, khênh kiệu chàng lên. Một lát sau, thấy người trai trẻ chết ngất đã dần dần tỉnh lại, mọi người ôm chầm lấy Cát Linh. Cát Linh mình đầy máu me quay về nhà, thuật lại kỹ càng công việc đã qua cho mẹ nghe. Mẹ già ôm chầm lấy Cát Linh vào lòng, hôn lên trán chàng và ứa nước mắt – những giọt nước mắt hạnh phúc.

Hôm sau Cát Linh đem mẹ đến gửi ở nhà một người đi săn già rồi từ biệt mọi người, một mình nhắm thẳng hướng ra đi. Cát Linh đi suốt ba ngày đêm, không biết đã trải qua bao gian nan nguy hiểm, cuối cùng đã tới bên hồ. Cát Linh ẩn núp bên đám cỏ rộng ven hồ. Mặt trời vừa nhô lên, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, một con ngựa bờm dài đen nhánh từ trên không trung hạ xuống. Không chờ ngựa đứng vững, Cát Linh đã ra khỏi bụi cỏ tung người nhảy lên mình ngựa. Thần mã hí lên một tiếng dài, gục đầu định hất chàng xuống đất. Nhớ lời tiên nữ, Cát Linh ôm chặt lấy mình ngựa, mặc thần mã lồng lên thế nào cũng không buông tay.

Bỗng nhiên thần mã bay vút lên không, bay khỏi chín tầng mây rồi bất thành linh lao xuống đất. Mấy lần như vậy, Cát Linh cũng không bị rơi xuống. Lúc đó thần mã mới dừng lại, nói với Cát Linh:

– Thừa chủ nhân dũng cảm, người muốn đi đâu?

Cát Linh nói:

– Tùy ý người. Ta muốn được xem mọi người trên thế gian này sinh sống ra sao, ta muốn tận mắt nhìn thấy niềm sung sướng cũng như sự không may của họ... Đi thôi, muốn đi đâu trước cũng được.

Thần mã liền bay lên trên không như một đám mây. Một lát sau hạ xuống một Hãn quốc có núi non vây quanh. Thần mã dừng lại nói:

– Thưa chủ nhân, ngài hãy đi xem đi. Khi nào cần, ngài chỉ gọi một tiếng tôi sẽ đến ngay.

Cát Linh xuống ngựa, một mình đi thẳng về phía trước. Chàng thấy rất nhiều người nằm ngoài lều vải, một bà cụ già đang giơ hai tay hứng nước đá uống. Chàng tò mò bước tới trước hỏi:

– Cụ ơi, có chuyện gì xảy ra vậy?

Bà cụ dờ dẫm nhìn chàng lắc đầu đau đớn nói:

– Hỡi người khách lạ, người không biết rằng ở đây chúng tôi sắp chết khát rồi sao?

Cát Linh sợ hãi hỏi lại:

– Xin cụ hãy nói cho cháu biết rõ ở đây đã có chuyện gì không may xảy ra vậy? Cháu xin vui lòng giúp đỡ!

Bà cụ thở dài:

– Không giúp được đâu. Người nhìn xem ở dưới chân núi phía Tây kia có một dòng suối phải không? Bên cạnh còn có một cái hồ. Hồ nước đó chính là nguồn sống của chúng tôi. Ai ngờ đâu mấy hôm trước đây có một con mãng xà ở đâu tới, đến hôm nay nó ăn thịt mấy người rồi, không ai dám đến lấy nước nữa...

Bà cụ già lại khóc. Cát Linh tức giận nói:

– Để cháu đi. Xem nó làm gì được cháu?

Chàng vừa nói vừa xách một chiếc thùng gỗ lớn bước đi. Bà cụ vội nhồm dậy, định giữ chàng lại, nhưng không kịp nữa. Cụ đã kiệt sức ngã lăn xuống đất, hai tay bưng mặt khóc thảm thiết. Cát Linh rào bước nhanh đến chân núi phía Tây, quả nhiên nhìn thấy một con mãng xà lớn nằm cuộn khúc dưới chân núi lặng lẽ nhìn Cát Linh. Cát Linh đành hoảng hốt đầy thùng nước rồi quay về chỗ bà cụ, sung sướng kêu lên:

– Nước đã có, bà con lại uống nước!

Mọi người liền vây ngay lấy, mỗi người một ngậm, chỉ lát sau đã uống cạn thùng nước. Tin này truyền đi rất nhanh. Già, trẻ, lớn, bé, xa gần đều chạy xô tới như một cơn gió để xin uống nước. Nhưng nước trong thùng không còn một giọt nào. Nhìn mọi người nét mặt vô vàng, buồn rầu, Cát Linh thấy trong lòng nóng như lửa đốt, liền lập tức xách thùng chạy mau ra bờ hồ. Mãng xà khế nhúc nhích tấm thân nặng nề, trợn trừng hai con mắt đỏ như máu, khe khế rít lên. Cát Linh múc đầy thùng nước đem về coi như không có chuyện gì. Thùng nước thứ hai cũng chỉ trong nháy mắt đã cạn khô. Lúc này mọi người đã ba bề bốn bên kéo đến rất đông, ngay cả Khả Hân, cũng cưỡi ngựa tới,

Cát Linh nói với mọi người:

– Để bà con được yên ổn, tôi xin đi giết con mãng xà hại người này!

Cát Linh vừa đi tới bờ hồ, con mãng xà đã giận dữ nói:

– Hai lần ta đã làm ngơ cho nhà ngươi, giờ ngươi lại tới đây làm gì nữa? Được lắm, lần này ta sẽ nuốt sống ngươi!

Nói đoạn, mãng xà há hốc cái miệng to như chậu máu phun ra luồng khói đen tanh nồng nặc, Cát Linh vội cúi xuống tránh khỏi, rồi lùi lại mấy bước, hét:

– Hãy coi mũi tên của ta!

Vút! Vút! Vút! Ba mũi tên đều bắn xuyên qua miệng con mãng xà. Làn khói đen lập tức biến mất, đuôi mãng xà quật xuống đất, “bạch bạch” nửa thân trên cất cao lên, nhưng một lát sau đã gục xuống chết trên mặt đất. Thấy Cát Linh dũng mãnh như vậy, Khả Hân muốn giữ chàng lại, hứa sẽ cung cấp cho chàng rất nhiều bò, ngựa, phong chàng làm quan. Những mục dân được chàng cứu sống đều ưa nước mắt xin chàng ở lại, Cát Linh phải tìm lời khéo léo để tạ từ.

Cát Linh từ biệt mọi người, rồi men theo lòng núi hẹp đi thẳng một mạch. Nhớ tới Thần mã, chàng cất tiếng gọi. Thần mã lập tức từ không trung bay xuống, hiện từ trước mặt chàng. Cát Linh cưỡi lên lưng Thần mã bay lên không trung. Không biết đã trải qua bao nhiêu ngày, cũng không biết đã đi bao nhiêu đường đất, Cát Linh nhìn thấy nhiều sự vật mới, đã gặp nhiều người tốt, người xấu. Cuối cùng chàng tới một đất nước xa lạ.

Hôm đó, đúng ngày ba công chúa con gái của Quốc vương chọn chồng trên đài cao. Mở đầu là cuộc thi cưỡi ngựa, thi bắn cung. Mấy trăm chàng trai trẻ tuổi, mặc áo quần lộng lẫy đang chăm chú lắng nghe tiếng trống lệnh...

“Tùng... tùng... tùng...” tiếng trống vang lên, cuộc đua ngựa bắt đầu. Cát Linh mỉm cười nhìn những chàng trai trẻ đang cưỡi ngựa phi như điên như dại. Mọi người đã phi xa rồi, chàng mới cất mình nhảy lên ngựa phi theo. Chỉ một lát, những con ngựa khác đã rút lại phía sau, chàng tới đích giữa những tiếng hô reo nồng nhiệt của mọi người. Tiếp đó là cuộc thi ngựa bắn cung. Điều này làm cho Cát Linh có chút ít lo lắng vì vừa phi ngựa vừa bắn cung không phải là chuyện dễ, hơn nữa, chàng chưa hề luyện tập qua. Nhưng Cát Linh không hề nao núng, chờ mọi người bắn xong chàng mới bước ra cúi chào quốc vương, rồi lên ngựa phi thẳng về phía

trước một đoạn đường, chàng quay lại nhìn đúng bìa để bắn liền chín phát. Chín mũi tên đều xuyên qua hồng tâm. Quốc vương trong lòng rất kinh ngạc. Mọi người reo lên khen ngợi. Những người dự thi bắn cung đều đứng ngây ra như tượng gỗ, há hốc miệng không nói nên lời.

Quốc vương cho gọi Cát Linh tới. Vừa thoát nghe nói Cát Linh là một người đi săn nghèo khó ở nơi xa, Quốc vương xa xăm mặt xuống nói:

– Thôi hãy cầm lấy! Đây là lễ vật mà ngươi được thưởng. Thôi ngươi đi đi.

Cát Linh tức giận quay ra.

Bây giờ đến lúc ba công chúa con của Quốc vương tung tú cầu chọn chồng. Tất cả mọi chàng tạt trẻ đều theo lệnh của Quốc vương lần lượt đi qua dưới chân đài. Công chúa cả và công chúa hai đã chọn đúng được các quan đại thần. Nhưng công chúa thứ ba vẫn chưa ném quả tú cầu xuống cho ai. Đứng bên cạnh, Quốc vương sốt ruột nói:

– Con, sao con chưa ném tú cầu đi? Chẳng lẽ không có ai hợp ý với con sao?

Công chúa thứ ba hình như không nghe thấy lời Quốc vương nói, hai mắt nàng chăm chú nhìn xuống đài tìm người trai trẻ quý yêu. Cát Linh cưỡi lên lưng Thần mã là người cuối cùng đi dưới chân đài cao. Bỗng đâu một trái tú cầu ngũ sắc từ trên cao ném xuống đầu chàng. Lập tức có mấy cô con gái áo hồng chạy đến trước mặt chàng, chẳng nói chẳng rằng, kéo chàng đến gặp Quốc vương.

Quốc vương nhận ra Cát Linh, quay đầu nhìn lại cô công chúa thứ ba rồi buồn bã nói:

– Công chúa đã lựa chọn nhà ngươi thì nhà ngươi hãy đưa công chúa đi.

Thấy công chúa thứ ba xinh đẹp, tính tình hiền hậu, cử chỉ khoan thai, điềm đạm, không như công chúa cả và công chúa thứ hai, Cát Linh thấy được người vợ như vậy cũng rất đáng quý, nên nhận lời.

Cát Linh và công chúa thứ ba ở trong một túp lều vải cũ. Quốc vương chỉ cho vợ chồng mười con dê, ngoài ra không có gì khác. Cô công chúa thứ ba cũng chẳng để ý nữa, ngày ngày nàng chăm chỉ làm lụng, giúp người nghèo may vá thêu thùa. Hàng ngày Cát Linh vào tận những khu rừng xa săn bắn. Hai người sống một cuộc đời vui vẻ và hạnh phúc.

Được ít lâu sau, bỗng nhiên Quốc vương mắc bệnh nặng. Các thầy thuốc nổi tiếng trong nước đến thăm bệnh đều nói rằng không thể cứu chữa được nữa. Bệnh tình của Quốc vương ngày càng nguy ngập, các đại thần lặng lẽ tránh đi nơi khác, còn lại một mình Quốc vương đau đớn rên la trên giường bệnh. Biết mình khó qua khỏi, Quốc vương liền lớn tiếng kêu hai phò mã và công chúa, nhưng chờ đến trưa vẫn chẳng thấy người. Té ra các phò mã và công chúa, nhân lúc Quốc vương bệnh tình nguy kịch đã lấy trộm rất nhiều của cải, châu báu của Quốc vương rồi bỏ trốn đi nơi khác.

Cô công chúa thứ ba nghe tin Quốc vương bị bệnh nặng, liền vội vã đến thăm hỏi. Thấy công chúa thứ ba, Quốc vương trong lòng buồn rầu, lệ ứa rờn rờn. Cô công chúa thứ ba chăm sóc Quốc vương một ngày một đêm, thấy bệnh tình không giảm, liền chạy về nhà báo cho Cát Linh rõ. Nhìn nét mặt sầu khổ của vợ, Cát Linh không yên lòng bèn an ủi nàng:

– Không nên quá lo lắng, để ta nghĩ cách xem!

Cát Linh bước ra ngoài, nói với con Thần mã vừa phi tới:

– Hiện nay Quốc vương bệnh tình nguy kịch, người biết ở đâu có linh chi không?

Thần mã nói:

– Biết! Ở đây đi thẳng về hướng đông, trên đỉnh một ngọn núi cao có một loại cỏ linh chi trị được bách bệnh. Nhưng trước hết, chủ nhân phải giết được con sư tử chín đầu, rồi sau đó mới lấy được cỏ tiên.

– Cứ đi thử xem sao, biết đâu ta chẳng làm được!

Cát Linh từ biệt vợ yêu quý, cưỡi lên lưng Thần mã, như một mũi tên lao vọt lên không, bay thẳng về phía đông. Lát sau, tới một trái núi chắn ngang đường đi, Thần mã dừng lại trên một tảng đá bằng phẳng ở lưng chừng núi, nói với Cát Linh:

– Thưa chủ nhân đã tới rồi. Xin chủ nhân hãy lên một mình.

Cát Linh nhìn đỉnh núi cao ngút tầng mây:

– Người không đưa ta lên được nữa à?

Thần mã lắc đầu:

– Thưa chủ nhân không được. Trái núi này tôi không bay tới.

Không còn cách nào khác nữa, Cát Linh đành xuống ngựa mang hết tài leo núi, leo lên như một con khỉ. Một vách đá trơn tuột, không một chỗ bám víu, phía trên nhô ra một cây tùng cổ thụ. Cát Linh nẩy ra một kế, buộc một sợi dây thừng dài vào đuôi mũi tên rồi dùng hết sức bắn đi. Mũi tên cắm vào thân cây. Cát Linh kéo căng dây ra thử, rồi bám vào đó leo lên. Từ sáng sớm cho đến lúc mặt trời lặn, Cát Linh mới lên được tới đỉnh núi. Một con sư tử đen khổng lồ chín đầu đang nằm ngủ cạnh tảng đá xanh to, ngáy ầm ầm như sấm. Cát Linh vội lấy cung tên nhắm thẳng vào giữa đầu sư tử bắn một phát. Sư tử đau quá, tỉnh hẳn ngủ, nhìn Cát Linh gầm lên một tiếng làm núi rung đất chuyển. Cát Linh bị choáng váng, suýt ngã xuống đất.

Nhân lúc kẻ thù chưa kịp chồm tới, Cát Linh đem hết dũng khí ra sức bắn mạnh liên tiếp tất cả số tên còn lại vào sư tử đen chín đầu. Sư tử đau quá rống lên, dùng hết sức nhảy chồm tới. Không ngờ dùng sức quá mạnh nên nó ngã lăn xuống dưới chân núi mà chết. Cát Linh tìm thấy

hai cây cỏ tiên bên cạnh tảng đá xanh, liền nhổ hết cả, cẩn thận cất vào trong áo, rồi từ trên đỉnh núi tụt xuống. Trời đã tối khuya, Thần mã vẫn đứng yên chỗ cũ để chờ chàng. Về tới nhà, Cát Linh đưa cỏ tiên cho vợ và nói:

– Hãy mau mau đem đến cho phụ vương!

Qủa nhiên Quốc vương vừa ăn xong cỏ tiên, chẳng những khỏi ngay bệnh, mà thân thể còn tráng kiện hơn nữa. Khi Quốc vương biết rằng chính người đi săn nghèo khổ kia không quản hiểm nguy tới tận đỉnh núi cao tìm cỏ tiên cứu sống được mình, Quốc vương vô cùng cảm động liền cho mời Cát Linh vào cung, nhất định nhường ngôi cho chàng.

Cát Linh kiên quyết không nhận, chỉ xin Quốc vương cho phép đưa vợ trở lại quê hương. Quốc vương bằng lòng. Ngày hôm sau, Cát Linh và công chúa ngồi trên lưng Thần mã, vẫy tay từ biệt Quốc vương và toàn thể nhân dân ra tiễn đưa, rồi bay thẳng về quê hương thân yêu của mình.